

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ. — Μὴ μ' ἐρωτᾶς γιὰ τίποτα, τί τρέχει καὶ δὲν τρέχει,
μὴ μ' ἐρωτᾶς ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς πῶς ἔχει,
μὴ μ' ἐρωτᾶς γιὰ τὴ Βουλὴ καθὼς καὶ γιὰ τὸ κράτος...
ὠρκίσθη καὶ ὁ βουλευτὴς νομίζω Βενιζεράτος,
πρὸς τούτοις δὲ ἡ ἐκλογὴ Φθιωτιδο-Φωκίδος
ἐπεκυρώθη, Περικλῆ, πρὸς δόξαν τῆς Πατρίδος.

Μὴ μ' ἐρωτᾶς γιὰ τίποτα, τί τρέχει καὶ δὲν τρέχει,
κι' ἂν τόσα περισσεύματα ὁ οὐρανὸς μᾶς βρέξη.

Μὴ μ' ἐρωτᾶς, βρέ Περικλῆ, γιὰ τὰς μεταρρυθμίσεις,
μὴ μ' ἐρωτᾶς γιὰ τοῦ Χαβᾶ τὰς τρομερὰς εἰδήσεις,
μὴ μ' ἐρωτᾶς γιὰ τίποτα σοῦ ἐπαναλαμβάνω,
γιατὶ ἐγὼ γιὰ τίποτα κουδέντα δὲν θὰ κάνω.

Παραίτα τὰ ζητήματα πολέμου καὶ εἰρήνης
καὶ μασκαρᾶς ἀληθινὸς προσπάθησε νὰ γίνης,
προσπάθησε τὸ πνεῦμα σου νὰ δείξης ὅπως ὅπως,
νὰ σὲ θαυμάση, Περικλῆ, ὀλόκληρος ὁ τόπος,
ν' ἀξιώθης πολλῶν τιμῶν ἀπὸ τὸ κομητάτον
καὶ νὰ ταχθῆς εἰς τὴν σειρὰν καὶ σὺ τῶν ἀθανάτων.

Δεῖξε καὶ σὺ ὁ ἄθλιος, δεῖξε καὶ σὺ ὁ τάλαις
τὸ πνεῦμα σου, τὴν χάριν σου, τὸ Ἀττικόν σου ἔλας,
καθόσον εἶναι ὄνειδος εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην
νὰ κατοικήσῃ τοῦ Κέρροπος τὴν δοξασμένην πόλιν
καὶ τόσον βλάξ νὰ φαίνεσαι χωρὶς μῆλα κατόλου,
ἐνῶ περνοῦμε ὅλοι μᾶς γιὰ κάλτσαις τοῦ διχόλου,
ἐνῶ οἱ συμπολίται σου, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,
ἀπὸ τὸν πλεόν εὐγενῆ ὡς κάτω ἴστον χαμάλη,
σὲ βεβαιῶ, βρέ Περικλῆ πῶς τάχουν τετρακόσα,
πρὸ πάντων ὁ σιδρ Τσιγγρός, πούναι γεμάτος γρόσα,
καὶ ὅστις σὲ πληροφορῶ μὲ λύπη μου μεγάλη
πῶς ἴστην Εὐρώπη ἔφυγε γιὰ νὰ ξανάλθῃ πάλι,
καὶ τὸν συνώδευσαν πολλοὶ ἀγαπημένοι φίλοι
κι' αὐτὸς τοὺς ἀποχαιρετᾶ μὲ κάτασπρο μαντύλι,
κι' ἐφούσκωνε λευκότατα πανάκια τὸ ἀγέρι
κι' ἐγὼ μὲ πόνου ἔκλαια μὲς ἴστο πολὺ ἀσκέρι
καὶ τοῦστελλα χαιρετισμοὺς χωρὶς στιγμὴ νὰ πάψω...

Π. — Μὴ μοῦ τὸ λές, βρέ Φασουλῆ, καὶ μοῦρχεται νὰ κλάψω.

Φ. — Ἐγὼ εἰς τὸ καπέλο μου θὰ βάλω μαύρη σκέπη,
ἀλλὰ καὶ σὺ, βρέ Περικλῆ, νὰ βάλῃς μαῦρα πρέπει,
διότι ἐγκτελείψε τὴν πόλιν μᾶς ὁ Χιώτης,

ἐκεῖνος ὁ φιλόπολις καθ' ὅλα πατριώτης,
ποῦ εἶναι ἡ σεντούκα του γεμάτη ἀπὸ λίραις,
ποῦ βοηθεῖ τὰ ὄρφανά, ποῦ βοηθεῖ τῆς χήραις,
ποῦ σὰν σὲ βλέπῃ νὰ πεινᾶς ἀμέσως σὲ ταΐζει,
ποῦ σὰν σὲ βλέπῃ νὰ διψᾶς ἀμέσως σὲ ποτίζει,
ὅπου μὲ μπάλους μᾶς γλεντᾶ καὶ τόσους σουαρέδες,
ὅπου ἀνθρώπους νηστικούς χορταίνει μὲ σουπέδες,
ποῦ πάει κι' ὁ Διάδοχος μὲς ἴστης χρυσαῖς του σάλαις,
ὅπου μᾶς κτίζει θέατρα καὶ φυλακαῖς μεγάλαις,
καὶ ἴσως, φίλε Περικλῆ, θὰ ἔλθῃ μὲς ἡμέρα,
ὅπου θὰ κατοικήσωμε κι' οἱ δῆοί μας ἐκεῖ πέρα,
καὶ τότε μὲς ἴστη φυλακὴ θὰ θυμηθοῦμε πρῶτοι
τὸν ἄνδρα τὸν φιλόπολι, τὸν ἔξυπνο τὸν Χιώτη.

Π. — Ὡ σὺ Τσιγγρέ πολύτιμε, μέγαλε πατριώτα,
προστάτα τῶν ὀρφανῶν καὶ σῶτερ ζωοδότα!

Ἄν καὶ ποτὲ δὲν μούθαλες πεντάρια μὲς ἴστην τσέπη,
κι' ἐγὼ γιὰ τὸ χιτῆρι σου θὰ βάλω μαύρη σκέπη.

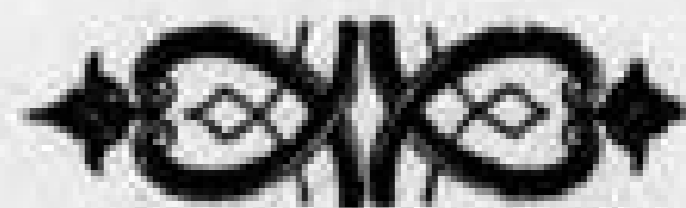
Φ. — Λοιπὸν ποῦ λές, βρέ Περικλῆ, χωρὶς στιγμὴ ν' ἀφίμω
μὲ ἄλλο πνεῦμα μασκαρᾶς προσπάθησε νὰ γίνης,
καὶ ἂν στερῆσαι πνεύματος προσπάθησε νὰ κάμης...

Π. — Εἰς τοῦτο, φίλε Φασουλῆ, καὶ σὺ νὰ μὲ συνδράμῃς.

Φ. — Καθὼς, βρέ, ψεύτης γίνεσαι διότι ζῆς μὲ ψεύταις,
καθὼς, βρέ, κλέφτης γίνεσαι διότι ζῆς μὲ κλέφταις,
καθὼς ἱππότης γίνεσαι διότι ζῆς μὲ ἱππότης
καὶ πατριώτης φλογερὸς ὡς ζῶν μὲ πατριώτας,
ἴμφορες κι' ὁ εὐφωέστερος νὰ γίνης τῶν ἀνθρώπων,
διότι ζῆς εἰς ἔξυπνον καὶ πνευματώδη τόπον.

Δὲν συντελεῖ παντάπασιν εἰς τοὺς Ρωμηοὺς ἡ φύσις,
φθάνει νὰ θέλῃς κατὶ τί κι' εὐθὺς θὰ τὰποκτήσης,
κι' ἕνα μονάχα δὲν ἴμφορεῖ κανεὶς ν' ἀμφισβητήσῃ
πῶς πάντες Ἕλληνας ἐσμὲν καὶ μασκαράδες φύσει.
Αὐτὰ σοῦ λέγω, Περικλῆ, σὰν ἀδελφὸς καὶ βλάμης,
καὶ σὺ ἀμέσως φρόντισε τὸν ἔξυπνο νὰ κάμης,
ἄλλοιῶς θὰ εἶσαι τενεκὲς χωρὶς μῆλα κουκουῦτσι...

Π. — Ὅρσε λοιπὸν γιὰ ὅλα αὐτὰ δῆοί τρεῖς μὲ τὸ παπούτσι

Τοῦ Ῥωμηοῦ μᾶς τὸ γραφεῖο — μέσα ἴστο τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορευεῖ
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφενὲ τῶν «Εὐφρονούντων» — νύκτα μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.